

La màscara blava

Escric aquestes últimes paraules abans de travessar la porta que em separa de la realitat. La nostra vida ha sigut un infern a causa d'un virus que no ha deixat que la humanitat siga feliç. Hui 14 de març de 2040 per fi podem viure feliços amb harmonia i pau. La nostra angoixa va començar un matí de 2020 quan els meus amics: Andreu, David i jo estàvem de visita al museu francès "El Louvre". Érem en aquells dies uns estudiants d'Erasmus amb moltes ganes de visitar la ciutat, conèixer llocs nous i sobretot conèixer a molta gent. Sempre ens havien dit que París era una ciutat molt avançada en enginyeria espacial i robòtica per això decidim fer l'últim curs allí.

Era un matí massa fred per a ser un dilluns del mes de març, teníem lliure en la facultat així que vam decidir visitar el museu. Andreu, David i jo vam traure les entrades contents i emocionats per estar en un lloc que et podia transportar a uns altres temps i èpoques. Tot allò era meravellós, fins i tot es podia fer olor de pintura vella i fusta. Vam començar el nostre recorregut pel museu, ple de corredors i habitacions dedicades al gran pintor Picasso o al magistral Andy Warhol. Ens vam baixar una aplicació al nostre telèfon que estava en diversos idiomes i nosaltres vam triar el valencià, així era molt més fàcil entendre la importància d'aquelles obres tan belles i grandioses. Després de passar pel corredor del gran pintor Leonardo da Vinci, els meus amics i jo vam veure un quadre que ens va cridar l'atenció. Era d'un autor desconegut però el seu realisme era impressionant, els seus colors i la seua forma ens va cridar l'atenció. Es deia el quadre de la màscara blava o FFP2. Era de color blau, amb plecs i amb dues gomes blanques en els seus extrems per a col·locar-les en les orelles. Es veia molt real, per a ser només un quadre. Encara que nosaltres sabíem que estava prohibit tocar les obres, va ser inevitable no fer-ho amb aquella pintura.

Ens va embuixar i ens va atrapar cada vegada més fins que vam tocar la màscara blava. De sobte tot va canviar; Andreu, David i jo vam retrocedir fins al 2020. Coneixíem pels llibres de text que va haver-hi una pandèmia provocada per un virus letal, les persones morien per insuficiència respiratòria i va ser una època de crisi en el món. Va ser com un viatge en el temps, en arribar al lloc estàvem nerviosos i agitats per la travessia. Vam caure en el que semblava un laboratori, aquest estava dins de la seu de la PUI (Països Internacionals Units). Era molt gran, amb molts departaments separats per barandats acústics de vidre on es podia veure la grandesa del local. Nosaltres vam caure en un departament que es deia: Impressora 3D màgica. Aquesta era la impressora més gran i impressionant que havíem vist mai; era un model digital, fabricada en acer i formada per peces fortes i resistents. Era única en el seu estil, posseïa un sistema de còpia directa que facilitava la impressió amb materials flexibles i amb una font d'alimentació de 24 watts, això afavoria la impressió en un temps rècord. Comptava amb un detector de filaments perquè el seu maneig fora fluid a través de la seua pantalla a color on podies veure la impressió en l'acte.

També vam trobar en uns compartiments, fibres d'origen vegetal com les llavors de cotó, les tiges de lli i cànem i les fibres de corfa de coco i finalment fibres d'origen animal com la seda.

A més, vam trobar pigments de color blau amb pintures de tints vegetals, aquests eren delicats i brillants. Aquest color representava l'harmonia com el color de les banderes de les Nacions Unides.

El 29 de març de 2020 vam començar a crear la màscara blava amb tots els elements que posseïem ja que teníem set dies per a poder immunitzar a tota la població del món. Ràpidament ens vam posar a la feina i vam conèixer a Pedro Jiménez, cap del departament de tecnologia i robòtica de Requena (València), seu central de la PUI. Era l'únic que estava en el departament perquè els treballadors havien agafat COVID i estaven tots a casa fent quarantena. Pedro els va dir que com ells eren els únics enginyers que no havien agafat el virus, tenien tota la nit per a fer la màscara màgica. Vam encendre la impressora i vam veure com els feixos de llum s'entrellaçaven amb les fibres i els colors s'unien amb una precisió mil·limètrica. Tan sols teníem materials per a fer una màscara així que vam posar tota la nostra obstinació en ella, sobretot perquè un dels components era escàs. Es tractava d'una seda que provenia de la Xina, concretament del Tibet. Aquesta era una seda especial i única amb unes propietats curatives.

Pedro, que havia passat la nit amb nosaltres, no es trobava molt bé, tenia els símptomes propis del COVID: febre, mal de cap i dificultat per a respirar. Pedro ens va dir que la provàrem amb ell, en aquell mateix instant es va posar la màscara màgica i tots els seus símptomes van desaparèixer automàticament. Quedava immunitzat però ara calia fer-ho a escala mundial.

Tots els països es van posar d'acord per a procedir a la immunitat massiva del planeta. València, concretament Requena, estava preparada per a acollir a tota la població de tots els països i juntament amb l'organització PUI, es van posar d'acord per a veure qui era el primer continent que vindria a immunitzar-se. Primer va ser Amèrica del Nord, ells van vindre amb avió i van utilitzar totes les seues naus per a portar-los al laboratori. El president dels Estats Units, es va oferir per a portar a la població del continent africà ja que ells no tenien recursos econòmics i transport per a poder arribar. En tercer lloc va arribar tota la població del sud i Centreamèrica, en quart lloc Àsia i Oceania, en cinqué Austràlia i finalment Europa. Uns van vindre amb vaixell, uns altres amb avió i tren però el més important és que tots van arribar en aquella setmana. La màscara blava va servir perquè tots els països s'uniren per una sola raó, venint junts i sense baralles.

Quan vam veure que el nostre treball ja s'havia complit, vam tornar al laboratori i vam tocar la màscara, vam tancar els ulls i ens vam transportar a l'inici del nostre viatge, arribant al museu sans i estalvis juntament amb la satisfacció d'haver realitzat un projecte tan complex com és unir a tots els països amb una mateixa finalitat: la vida.

(La màscara blava)